

Ami velünk jön az új esztendőbe

Időpont: Újév napja – 1954. január 1.

Alapige:Ef 2,8-10

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

Az újnak rendszerint örülni szokott az ember, de az új esztendő küszöbén mégis bizonyos szorongással állunk meg. Minden új esztendőben van valami titokzatos. Nem tudjuk, mit hoz reánk. Ezért érezzük olyan jólesően megnyugtatónak azt az ígét, mellyel az új esztendő első istentiszteletén a mai szentleckében ránk köszönt Isten. Kinél ezer esztendő annyi csupán, mint egy nap, arról beszél nekünk, mulandó embereknek, ami nem változik akkor sem, ha változik az esztendő, ami velünk volt az óévben, s velünk jön az új esztendőbe is.

1. *Velünk jön az Isten kegyelme.* Ez az ige első üzenete.

Így kezdődik: *„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”* (8–9. v.)

Ez a megállapítás nagyon megalázó reánk, emberekre nézve. Azt jelenti ugyanis, hogy az 1954. esztendőbe is velünk jön a bűn. Mi, balgatagok, sokszor gondoljuk azt, hogy a naptár fegyver és erő a bűn ellen. Mindig új meg új terminusokat tűzünk ki a megtérés és az új élet elkezdésére. Elhatározzuk, hogy holnap elkezdem. Vagy a jövő vasárnap kezdem el. Vagy a jövő hónap elsején kezdem el. Vagy most így szóltunk: majd az újévvvel kezdem el. S maradt minden a régiiben. A múltó évvel nem múlik el a bűn csak úgy magától, s az újévvvel nem újul meg az életünk ugyanacsak úgy magától. Az óév nem rántja magával a sírba az óembert, s az újévvvel nem jön meg automatikusan az újember. Az ördög hazugsága az, hogy a naptárnak hatalma van a bűnön. Amikor látja, hogy már nagyon belecsömöröltünk a bűnbe, s igen vágyóduunk Isten kedve szerint való életre, ő nyomja kezűnkbe ezt az ócska fringiát, amellyel még soha senki sem aratott győzelmet a bűnön, s úgy állítja be, mintha a naptár lenne a bűn elleni harcban a legmodernebb atomfegyver. Közben azután kárörömmel vigyorog rajtunk, mikor mindig újra meg újra kitoljuk az új élet kezdetét egyik napról a másikra, egyik hétről a másikra, egyik évről a másikra.

Nézz ilyen józanul az új esztendőre! Az 1954. esztendő önmagában nem hoz változást bűn elleni harcokban. Ugyanolyan bűnös, ugyanolyan kegyelemre szorult leszel, mint 1953-ban. Tudom, hogy ez az igazság nemcsak megaláz, hanem nagyon fáj is. Fáj, mert tudjuk, hogy ez volt minden baj oka 1953-ban, s ha boldogabb új esztendőt szeretnénk 1954-ben, ezen kellene segítenünk. Fáj, mert tudjuk, hogy 1953-ban is kegyelemből tartattunk meg, s szégyelljük, hogy a megbocsátó és megtartó kegyelemért új bűnökkel fizetünk Istennek.

De nem csak a bűn jön velünk. Velünk jön Isten kegyelme is. Ez a kegyelem ugyanis nem csupán történeti tény, hanem állandó, élő valóság. Isten nemcsak az idők teljességében bocsátotta meg az ember bűneit a golgotai kereszt nagy üdvtényében, hanem a bűnbánó hívőnek azóta is minden bűnt naponta kegyesen megbocsát.

Ez a kegyelem nemcsak állandó élő valóság, hanem szabad kegyelem is. Szabad, független a kegyelemre szorult embertől. Ha Isten helyében nekünk kellene annyit és annyszor megbocsátani, mint amennyit és amennyiszor Isten megbocsát nekünk, a mi türelmünk már régen elfogyott volna, s lezártuk volna a kegyelmi időt. Bizonyos, hogy mi nem érdemeljük meg Isten kegyelmét. Senki nem kérkedhetik. Mindegyikünk méltatlan erre a kegyelemre. Ha Isten ránk nézne, amikor kegyelmet akar gyakorolni, akkor sohasem kapnánk kegyelmet. Isten azonban nem ránk néz, hanem Jézus Krisztusra, az ő fiára, s érette ad kegyelmet. Kegyelmeének tehát nincs semmi indoka bennünk. Isten kegyelmének egyetlen indoka, hogy Isten kegyelmes. Ahogyan Jn 1,16 mondja: Vettünk mindnyájan kegyelmet kegyelemért.

És ez a kegyelem ajándékozó kegyelem. Mindent ajándékba ad. Még a hitet is, mellyel az ember Isten kegyelmét megragadja s elfogadja.

Nem egyedül állsz tehát tétovázva az új esztendő küszöbén. Míg bűnös természetteddel terhelve görnyedten rostokolsz a kapuban, melléd lép Isten, s így szól: Veled megyek. Jöjj, menjünk együtt! Te bűnös vagy, én kegyelmes vagyok. Te bukdácsoló vagy, én a megtartó vagyok. Te kétségeskedsz, én hitet kínálok neked. – Ki ne merne bátran átlépni a küszöbön, s nekivágni az új év titokzatos útjának, akinek ilyen Isten a vándortársa!

2. *Velünk jön az Isten uralma.* Ez az ige második üzenete.

Így folytatódik az ige: „...*az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban...*” (10. v.)

Isten teremtő munkájáról beszél ez a mondat. Az összefüggésből világos, hogy az apostol elsősorban a lelki teremtésre gondol, arra, hogy a kegyelmet nyert, hitre jutott, megváltott, megtért és újjászületett ember Isten teremtése, magától értetődő azonban, hogy az ember mindenestül Isten teremtménye, tehát a természeti ember is úgy, ahogyan atyától, anyától született. Szabad tehát általánosítanunk s ebben az átfogó értelemben néznünk a kijelentésre: Az ő alkotása vagyunk.

Az alkotónak alkotása fölött, a teremtőnek teremtménye fölött korlátlan rendelkezési joga van. Azt tehet vele, amit akar. Megbecsülheti, vagy szemétre dobhatja, felhasználhatja, vagy összetörheti, ahogy jólesik neki. Amint az edény nem kérheti számon sorsát az edénykészítő fazekastól, úgy nincs joga az embernek sem Istennel szemben az önrendelkezésre. Isten a mi Urunk. Minden évnek ura. Az 1954. évre is bejelenti ezt az uralmi igényét. Velünk együtt lépi át az új év küszöbét Istennek ez az uralmi igénye. Azt akarja, hogy egészen az övé legyünk. Igényt tart minden időmre, teljes vagyonomra, maradéktalanul az erőmre. Övé kell, hogy legyen minden gondolatom, egész szívem!

De hát ez nem rabszolgaság? Igen, de csak addig látszik annak, amíg meg nem látjuk, hogy Isten nemcsak az alkotás kötelességeiről beszél, és az alkotó jogait gyakorolja, hanem az alkotó felelősségét is vállalja. Isten nem gyárt, s azután nem törődik a gyártmányával, hanem alkot, mint a művész, kinek szívéhez nőtt minden műalkotása. Mint teremtő, atyának tudja magát, s gyermekének tekinti teremtményét. Uralma tehát szülői uralom, gondviselő hatalom. Ebben ugyanolyan egészen adja magát minékünk, amilyen egészen követel minket magáénak. A legnagyobbat, egyszülött Fiát is nekünk és értünk adta, hogy éljünk általa.

Nem egyedül állsz tehát az új év titokzatos küszöbén. Veled jön Isten, az uralkodó Úr. Azt mondja neked: Enyém vagy, mert én teremtettelek. De azt is mondja: „...*Így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened (...), a te megtartód...*” (Ézs 43,1–3)

Ki ne merne bátran átlépni a küszöbön s nekivágni az új év titokzatos útjának, akinek ilyen Isten a vándortársa!

3. *Velünk jön az Isten terve.* Ez az ige harmadik üzenete.

Így fejeződik be a szentlecke: „...*teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.*” Istennek van tehát terve az 1954. esztendőre, mégpedig jó előre elkészített terve. Ez a terv a jó cselekedetek terve. Ezek a jó cselekedetek nem elsősorban nekem jók, hanem a mások számára jók. Isten tervének nekem feladatul kiszabott részlegénél tehát nem az én boldogságom a fő, hanem a másik emberé, a felebarátomé. Talán éppen azé, akivel ma reggel csak úgy futtában szorítottam kezét, s hagyományos megszokottsággal mondtam neki: Boldog új évet kívánok! Talán éppen ezt kell ebben az évben valóra váltanom. Ebben a tervben tehát Isten az egyik embert a másikkal akarja megáldani. Azt akarja, hogy te is, én is áldás legyünk mások számára. Ezért ez a terv a szolgálat terve.

No, és mi lesz énvelem? – kérdezed magadban. Ne félj, Isten tervében nemcsak neked szóló feladatok vannak, hanem reád irányuló feladatok is. Ebben a tervben vannak emberek, akikkel téged akar megáldani, s akiken keresztül neked akar boldog új évet ajándékozni. Te azonban ne ezzel törődj! Tanulja csak ki-ki a maga leckéjét, s teljesítse a terv tőle várt valóra váltását, a többibe beleavatkozni fölösleges kíváncsiság és rút önzés.

De hát honnan tudom én, hogy mi az én feladatom? Isten elkészítette ezt is már. Az egyiknek belső indítást ad Szentleke által, mint Simeonnak, mikor a templomba küldi, hogy a kis Jézusról prófétáljon, vagy Filepnek, mikor a Gáza felé vezető járatlan útra küldi, hogy Szerecsenországba is eljusson Kandaké komornyikja által az evangélium. A másikonál a külső körülményeket alakítja úgy, hogy egy út kerül elénk, melyre rá kell lépünk. Így kényszerítette a népszámlálási parancs Józsefet és Máriát, hogy menjenek Betlehembe, mert az ígélet szerint ott kellett születnie a Megváltónak. Így veszi lelki gondozásába Pál Onézimust, a szökött rabszolgát, mert Isten becsukatja mellé a római börtönbe.

Nem egyedül állsz tehát az új esztendő küszöbén, hanem te és Isten. Te nem tudod, mi lesz, Isten tudja, sőt tervei szerint formálja. Ki ne merne bátran átlépni a küszöbön s nekivágni az új év titokzatos útjának, akinek ilyen Isten a vándortársa!

Az új év első napja Jézus nevenapja. A mi Istenünk a Jézus Krisztus Istene. Hogyne bíznánk hát benne! Mondjuk hát a régi versikét: Isten nevében kezdem el, Ő segéljen kegyelmével... Ámen.